

Engeland.

LONDEN, 27 Maart.

De nederlandsche gezant, de heer *Dedel*, prins *Talleyrand* en de hollandsche minister hebben vrijdag een bezoek afgelegd bij lord *Palmerston*.

Donderdag avond heeft de heer *Dedel* depeches van zijn hof ontvangen. Vrijdag heeft hij met drukke bijeenkomsten gehad met den russischen ambassadeur, prins *Lieven*, en andere voorname leden van het korps diplomatiek. Zaterdag heeft hij eene lange conferentie met lord *Palmerston* en met prins *Talleyrand* gehouden. Zondag heeft hij den prussischen minister een bezoek gegeven. Gisteren heeft Zijne Exc. en de fransche ambassadeur bijeenkomsten met lord *Palmerston* gehad.

Men verneemt, dat de heer *Dedel* aan den engelschen en franschen gevolmachtigden een plan heeft ingeleverd tot het sluiten van een preliminair traktaat tusschen Engeland, Frankrijk en Holland, waarop Zijne Excellentie morgen of vrijdag een antwoord verwacht. Daarvan een hoofdzakelijk afhangen welke loop de onderhandelingen zullen nemen en of zij voortgang zullen hebben. Men zegt, dat deze diplomatische nota met de grootste zorgvuldigheid is opgesteld, en erde, dat dit mogelijk is, alle redenen van tegenstand van den kant van het engelsche en fransche gouvernement te vermijden, en dat daarin behoorlijk die beginselen worden erkend, welke in verschillende tijdvakken der negotiatië door beide regeringen zijn beleden.

Tar beurs van gisteren liepen geruchten, dat de onderhandelingen met Holland op geenen gunstigen voet stonden en dat de voornaamste hinderpaal in het voortduren van het embargo gelegen was.

De prussische minister, baron *Rulow*, heeft maandag depeches uit Berlijn bekomen, die gisteren het onderwerp van menig diplomatiek gesprek zijn geweest.

Gisteren heeft lord *Grey* eene bijeenkomst met eenige der leden van het kabinet gehouden, die zeer lang heeft geduurd.

PARIS, 28 Maart.

Het hof van appel van Montbrison, heeft na de vrijstelling der beschuldigten van Marseille, over de teruggave der in beslag genomen goederen beraadslaagd. Hetzelve heeft besloten dat de stoomboot *Carlo-Alberto*, de 26,000 franken en de goederen, welke zich aan boord bevonden, niet aan den heer *Ferrari* zouden worden terug gegeven, aangezien het eigendom daarvan nog niet ten zijnen voordeele bewezen was; maar het hof heeft de teruggave aan mevrouw *Lebeschu* bevolen van het testament van mevrouw de hertogin van Berry en van het noodzakelijke tot de reis; en aan de heeren *de Candolle* en *de Lachau*, van de wapenen, welke hun ontnomen waren.

De laatst ontvangene ministeriele dagbladen van Bordeaux vermelden, dat de gezondheidstoestand der hertogin van Berry iets gunstiger was.

De heer docter *Deneux*, is ingevolge een bevel van den minister, den 20 van Parijs naar Blaïje vertrokken. Het blijkt niet dat hij door Mevrouw, welker vertrouwen hij echter bezit, geroepen is.

Te Parijs zijn dezer dagen twee moorden gepleegd: de een in de straat Ventadour, aan den persoon van eenen speier, die door eene behendige taktiek eenvermogen van 300,000 franken had bijeen verzameld en altoos 50,000 franken in zijne zakken droeg; de tweede in de straat Montaigne, ten zes uren des avonds, aan een bestaalter van dagbladen.

Volgens den *Quotidien* zou het gouvernement het berigt hebben ontvangen, dat Operto thans werkelijk door het leger van don *Miguel* was ingenomen, en was reeds door de telegraaf naar de fransche havens bevel gezonden, om bij de aankomst der vlugtelingen de meest mogelijke voorzorgen tegen besmettelijke ziekten te nemen.

Van de reede van Brest zijn den 23 dezer de lieueschepen *de Suffren* en *de Duquesne*, en het fregat *la Melpomene* vertrokken, de beide eerste naar de Middellandsche zee, het laatste naar Lissabon.

In den nacht van den 16 op den 17 dezer is de donder te Brest in eene hoove geslagen, waarin zich drie jonge meisjes in hetzelfde bed slapende bevonden. Zij, die in het midden lag, werd gedood, en de twee anders hebben geen kwaad ondergaan. De donderslag heeft, bij het uitgaan uit de hoove, eene golf van eene milieel gedand.

(Garde National de Marseille.)

De fondsen waren heden (28 maart) genoteerd: de 5 pCt. kont. 101; op tijd 101.25; de 3 pCt. kont. 77.75; op tijd 77.80; Nap. renten kont. 90.40 op tijd 90.45; Sp. perpet. kont.; 70³/₄; op tijd 70⁵/₈; de 3 pCt. 44⁵/₈; Cortes 16¹/₄.

Belgie.

BRUSSEL, 30 Maart.

Door de afgevaardigden is gisteren bijna met eenparigheid van stemmen het in de laatst vorige zitting door den oorlogsminister gevraagd voorloopig crediet van 5 miljoen franken, voor de uitgaven van zijn departement voor de maand april, toegestaan.

In deze zitting verklaarde voorts nog de minister van buitenlandsche zaken, op de navraag van den heer *Pirson*, dat, hetgeen de dagbladen gezegd hadden, omtrent de vertogen, die hij den heer *Léhon* gelast zou hebben bij het fransch gouvernement opzigtelijk de betaling der expeditie-kosten te doen, onnaauwkeuring was.

De laatste artikels van het ontwerp op de branderijen, op een na, zijn door den senaat gisteren afgehandeld.

Nederlands.

HERTOGENBOSCH, 1 April.

Bij besluit van Z. M. zijn de heeren *Ego de Bergh* en *A. S. Malder*, in huane hoedanigheid van plaatsvervangend vreederegter van het kanton 's Bosch, op hun verzoek eervol ontslagen.

HH. KK. HH. prins en prinses *Albert* van Pruisen worden tegen den 28 dezer te 's Hage verwacht; hoogstdezelve zullen het paleis op het plein betrekken; men verzekert, dat prinses *Albert*, na eenigen tijd de baden te Scheveningen te hebben gebruikt, naar het Loo zal vertrekken.

Naar men verneemt zal H. K. K. H. de prinses van Oranje zich met het voorjaar naar het zomerverblijf te Soestdijk begeven en er een geruimen tijd doorbrengen.

De groote voorjaars-inspectien zullen, zoo als zulks vroeger bepaald is, in de eerste helft dezer maand gehouden worden. De opperbevelhebber der eerste divisie van het leger te veld, de luitenant-generaal baron van *Geen*, zal daarmede reeds in deze week, en wel het eerst met de afdeeling grenadiers, een aanvang maken.

Men verneemt, dat er in het begin dezer maand weder eene verwisseling in de ligging der troepen voorhanden is; dezelve zou zich niet alleen bij eene kantonnements-verandering bepalen, maar tevens zonden de in de vestingen liggende troepen eene garnizoens-verwisseling ondergaan.

De middelen van tegenweer in deze provincie worden steeds aangelegd, zoo met het aanleggen van veldversterkingen op onderscheiden punten, als met het nog meer in staat van verdediging stellen onzer vestingen.

Laatstleden zaterdag is alhier het in orde brengen der zogenoemde Othenschans, nabij deze stad en het opwerpen van batterijen op dezelve aanbesteed.

De *Staats Courant* behest de benoemingen en aanstellingen tot officieren van den landstorm te Amsterdam, zijnde dezelve aldaar 18 bataillons sterk.

Uit Zeeland wordt gemeld, dat Z. K. H. de prins veldmaarschalk II. dingsdag, aan boord van het koninklijk stoomjagt, van Ter Neus ter reede van Vlissingen aangekomen en aan het maritime dok aan wal gestapt is, na alvorens de batterijen van den zoekant in oogenschouw te hebben genomen. Vergeld van den heere vice-admiraal, opperkommandant van Vlissingen en van eenen talrijken staf gevolgd, heeft de prins daarop de vestingwerken rondom de stad bezigtigd, en alhierder inopzigt zelfs aandacht gevestigd, op de verschillende nieuwe en van verdediging gestelde punten, waarop de Vorst zijn oogmerk

terredendheid te kennen gaf. Z. K. H. bezag naarkeuring al de verdedigings-middelen, batterijen, projectielen enz. en regevervolgde naar het fort de Nolle, om ook dit belangrijk punt in oogenschouw te nemen. Ten 3 ure in den namiddag in de stad teruggekeerd, begaf zich de prins met het koninklijk stoomjagt langs de Schelde naar het fort de Ruiter, inspecterende ook deze sterkte en vervolgde daarna hoogstdezelv's reize naar het fort Bath.

— In een der bataviasche couranten vindt men nog een verslag nopens het verongelukken van het schip *Java*, gezagvoerder *Distor*, hetwelk den 9 juli, weinige uren nadat het de reede van Pontianak, op de westkust van Borneo, verlaten had, vergaan is. De meeste reizigers en zeelieden, die zich op dit schip bevonden, hebben zich in de sloepen kunnen redden, doch zijn niet, dan na veel gevaren te hebben doorgestaan, aan land gekomen. Onder de geredden bevond zich de majoor *Henrici*, thans tot den rang van luitenant-kolonel bevorderd, die met eene buitengewone zending op de westkust van Borneo belast was geweest en naar Java wilde terug keeren. Al de papieren en goederen, die hij bij zich had, zijn echter eene prooi der golven geworden, hetwelk des te meer te betreuren is, vermits daarbij alle de aardrijkskundige opnemingen en aantekeningen wegens Borneo, die hij gedurende twee jaren met voorbeeldeloozen ijver en zelfopoffering had verzameld, zoo wel als de nog geredde papieren van wijlen den heer *Muller*, verloren zijn gegaan. Hetzelfde lot heeft eene fraaie verzameling van oudheidkundige en natuurkundige voorwerpen en van inlandsche wapenen getroffen, die de heer *Henrici* gedurende zijne reizen in de binnenlanden van Borneo en langs de kust had bij een gebragt. De gegronde hoop, dat zijne zending over den inwendigen toestand van genoemd belangrijk eiland veel licht zou verspreiden, is daardoor gedeeltelijk vervlogen.

Men gaat voort met in de Vereenigde Staten katholieke kerken te bouwen. Den 9 september van het laatst verloop jaar wijdde de heer *Plaget*, bisschop van Bordenstown, de kerk van St. Charles, graafschap van Wasington, in zijn bisdom. Deze kerk werd gehouden door de zorgen van den waardigen pastoor der plaats, den heer *David Deparcq*; dit is het tweede gehouw door dezen ijverigen missionaris opgericht. Na de plechtigheid bezocht mgr. de bisschop de congregatie van den heiligen *Pius* in het graafschap van *Scott* en van den *H. Petrus* te *Lexington*; hij bragt aldaar gene maand door met het onderwijzen der gekoofigen en hun de sacramenten toe te dienen. In het bisdom van *Philadelphia* is eene kerk te *Clearfield*, door de zorgen van den heer *Patrick Leavy* en de giften der werklieden van het kanaal, den 4 oktober gewijd door den coadjutor den heer *Kenrick*, onder de aanroeping van den *H. Franciscus van Assisiën*. Onderscheidene fransche familien hebben zich op de hoogten *Grampion* nedergezet, alwaar men weldra ook eene kerk moet bouwen. Te *Newry* is, door den ijver van den heer *O'Reilly*, eene nieuwe en groote kerk gebouwd; zij is bijna voltooid. De ambtenaren van het kanaal en van den ijzeren weg hebben door hunne offeranden in de oukosten van dit gehouw veel bijgedragen. Eenige jaren geleden is er eene andere kerk gebouwd te *Harman's Boltom*, in het graafschap *Betford*, door de edelmoedige giften van den heer *Riddlemosea*, van *Baltimore*, op wiens eigendom zich sedert eenigen tijd een aantal katholieken met hem hebben gevestigd. Deze kerk wordt maandelijks door den heer *Heyden*, missionaris te *Bedford*, 70 mijlen van daar, bezocht. De nieuwe kerk *Ste. Marie* te *New-York* was zeer ver gevorderd en is door mgr. den bisschop moeten gewijd worden; zij is eenvoudig, maar van eenen goeden smaak.

REDEVOERING van den heer mr. J. L. A. Luyben.

Ik herinner mij nog hoe de bewoners van het platte land in den jare 1829 het oogenblik zegenden, waarop hun bekend werd, dat de accijns op het gemaal had opgehouden, een der middelen tot bestrijding van 's rijks uitgaven te zijn. Het ligt mij nog levendig in het geheugen, hoe de huisman met dankbaarheid zich geluk wenschte, dat toen de vexation der ambtenaren van de accijnsen gingen ophouden; dat hij door geene regtsgedingen meer zoude worden gekweld, van welke, zoo als de uitkomst had geleerd, een eindeloos getal ongegrond waren; dat hij het brood, in het zweet zijns aanschijns gewonnen, voor het vervolg ten minste ondelast zoude nuttigen. Dit genoeg heeft, helaas! niet duurzaam mogen zijn! Indien de onderwerplijke wet wordt aangenomen, zal men daarvan nog geen drie en een half jaren het heilzaam genot hebben gehad. Indien deze wet wordt aangenomen, herhaal ik, want ik vlei mij, dat er nog hoop bestaat, dat dezelve zal worden verworpen. Ik mag, wat zeg ik, ik moet die hoop koesteren, omdat ik de aanneeming als een openbaar onheil zoude beschouwen. Dit onheil ligt in de daadzaak, dat de landbewoner in onderscheidene provincien en vooral in de provincie, uit welke ik te dezer vergadering ben afgevaardigd, eenen volstrekten afkeer van deze belasting heeft, en het dan niet anders, dan nadeelig voor het

openbaar belang is, dat men eene belasting doet berieven, welke eene gedeelte provincie met weert zal ontvangen.

Ik vind mij gedrongen, om met een geacht lid der eerste afdeling dezer vergadering te verklaren, dat deze belasting is inpopulair en daarom voor de regering ongeraden, om dezelve in te voeren. De menigvuldige vexation, uit de nitroering der vorige wet op het gemaal geboren, zijn den landman nog niet ontgaan, en zoo deze worden vernieuwd, hetgeen bij de invoering der wet niet kan missen, dan is de maatregel juist geschikt, om de regering bij een gedeelte der natie hatelijk te maken. Het vereischt geen betoog, dat dit laatste in den uitersten grond quaastkundig zoude wezen. Waarlijk, edelmogende heeren! de belasting is op zich zelve hatelijk; doch de inning en surveillance van dezelve zijn nog hatelijker. Immers van de eene zijde zal de belastingschuldige, om niet uren ver zijne angst te gaan doen, trachten te sluiken; van de andere zijde, zullen de ambtenaren, willen zij hunne pligt vervullen, steeds in gang zijn, om door onjuiste visitatie van hen, die den accijns hebben betaald, aanhoudingen op den weg en wat dits meer is, de belastingschuldigen te kwellen. Daarvoor zal op nieuw worden bewaarheid een gezegde door eenen van de door den redenaar uit Holland, die de vierde heeft gesproken, bedoelde staatsraden, in den jare 1821, in deze zelfde zaal geuit, en waaraan ik meermaalen heb gedacht, omdat het mij heeft gefraspeerd, te weten: «cette surveillance ne peut s'exercer, sans établir dans toutes les parties du royaume une armée de vexans, et réduire le reste des habitans à une troupe de vœux.» Dit was in dien tijd waar en zal nu wederom waar worden. Met den besten wil van de wereld kan de regering zulks niet voorkomen. En onze brave getrouwe ingezetenen verdienen toch niet, dat zij boven den zwaren last der staatskosten, waarvoor zij reeds al te gevoelig zijn gedrukt, bij de nitroering dezer wet, welke niets anders dan arbitrair en dus hatelijk wezen kan, door de ambtenaren der accijnsen nog worden gekweld en gepiaast.

Men zij wel bedacht, dat, ofschoon die vexation minder zullen zijn in die gewesten, waar ook ten platten lande de gewoonte bestaat, om het brood bij de bakkers te koop, dezelve toch over het grootste gedeelte der rijks vallen worden gevraagd, uit hoofde, dat overal verre weg de meeste huishouden hun eigen brood bakken of ten minste bereiden, om het daarna te doen bakken. En deze allen zijn aan deze accijns wet blootgesteld; deze allen zullen in de gewesten, welke dikwerf een of twee uren van het kantoor des ontvangers zijn verwijderd, voor eene kleine hoeveelheid graan eene verklaring moeten gaan doen, welke hun, door den verre afstand, eenen grooten arbeidsloon doet verliezen. Dit laatste zal hen tot de slinkere noodraken, en uit dat oogpunt beschouwd, is de belasting niet alleen inpopulair, maar zelfs onnodig. Men moge daarvan zeggen wat men wille, mij komt het voor, dat de slinkere wel degelijk eenen kwaden en onzedelijken invloed op den slinker uitoefent, en daarom moet de regering hare belastings-wetten zoo inrigten, dat de belastingschuldige niet slinken kan, of, wat nog beter zoude wezen, geen groot belang heeft om te slinken. Ik heb, in mijne betrekking van advocaat, meermaalen onderzonden, welke kwelingen de huisman, ten gevolge der uitvoering van de belasting op het gemaal, heeft verduurd, en toen heb ik mij tevens overtuigd, dat hij geene middelen spaarde, om te slinken. De molenaars hielpen daarin met de meeste bereidvaardigheid. Deze vergaten zelfs onderling allen naiver, en herschiepen de roeden hunner molens in *telegraphen*, om, wanneer zij wisten dat de ambtenaren in surveillance waren, door een overeengekomen teken, den naastbij geplaatsten molenaar daarvan waarschuwen, en den landman te doen zien; dat er (zoo zij het noemden) onraad was. Dit alles liep uit ten nadeele van de schatkist, en daarom moest men eindelijk van de heffing der belasting *by collecte* afzien en de *admodatio* of afkoop invoeren. En wat zal er nu van de zaak worden? In verhouding van de meerdere kosten van perceptie en surveillance en de daadwerkelijke slinkere, komt er wellicht geen derde gedeelte in 's rijks kas van datgene, wat daarin behoort te komen. Deze reden waren alleen voldoende, om de heffing *by collecte* niet aan te nemen. Want, wezenlijk, van de eene zijde moeten de kosten, door aanstelling van meerdere ambtenaren of het in dienst houden der overbodige, die er zullen zijn, indien deze belasting niet werd ingevoerd, vermeerderen; van de andere zijde wordt door de moeijeligheden, waaraan de contribuable onderworpen, de slinkere nigelokt; voor het geheel moet dit eene verbazende vermindering in de opbrengst, vergeleken tegen de beraming, te weeg brengen. Dit moet, naar mijn gevoelen, het onvermijdelijk gevolg der heffing *by collecte* worden. Men ziet reeds vooruit, dat deze belasting *by collecte* geen doel kan treffen. En waarom dan het gouvernement in gevaar gebragt, om hierdoor al wederom een gedeelte van zijne populariteit te verliezen?

Geloof niet, Ed. Mog. Heeren! dat het misnoegen over deze belasting zich bij het platte land bepaalt. Overal, slechts, welke slag door de wederinvoering van dezelve zal worden toegebragt aan de finantie van die steden in ons vaderland, wel-

ke daartan een der hoofd-middelen van bestrijding harer huishoudelijke kosten hebben gemaakt. Deze zijn menigvuldig. Om er slechts eene te noemen, met welker middelen en lasten ik bekend ben, zal ik U Ed. Mog. ten voorbeeld stellen de stad *Hortogenbosch*. Aldaar heeft het gemaal in 1830 zuiver opgebracht de som van f37,000 en in 1831 ruim f43,000. Indien wij in het oog houden, dat eene stad van 18,000 tot 19,000 inwoners zulk middel moet verliezen of ten minste daarin, uit hoofde van de ingevoerde heffing derzelfde belasting ten behoeve van den lande, eene aanzienlijke vermindering ondergaan, indien wij daarmede stellen, dat, in de overige steden des rijk, waar dit middel is ingevoerd, door den onderhavigen maatregel, eene evenredige vermindering in de stedelijke opbrengsten zal worden ontwaard, — dan bestaan er wel redenen, om er tweemaal over te denken, vóór dat men soortgelijken voor de steden verderfelijken maatregel goedkeure. Trouwens, hoe zullen zulke steden het ontstaan te kort vinden? Door andere voorwerpen te belasten, zal men antwoorden. Doch hier staat tegenover, dat in de meeste steden het belastbare reeds is belast, en ik dus gelooven moet, dat men (zelfs met de lantaarn van *Diogenes*) niet voortig voor eene stedelijke belasting vatbare voorwerpen niet zoude vinden, waarvan de minister van financien gisteren heeft gesproken. Het gevolg hiervan is, dat men tot personele ontnemen zal moeten toevlugt nemen. Dan daar door vervalt men in eene *arbitraire* belasting, waarvan de repartitie tot eendeleuze reclames, aanleiding geeft, en de uitvoering eindigt met een groot getal oninbare posten, welke wederom tot onoverkomelijke moeilijkheden den weg banen. Zie daar, Ed. Mog. Heeren! welk onheil de steden bedreigt! Dit kort overtuigt zal u wel hebben overtuigd, dat ook de meeste steden van ons vaderland in het misnoegen over de wederinvoering dezer belasting deelen en hartelijk wenschen dat de regering er van afziet. Dan keeren wij tot den landbewoner terug, en beschouwen wij eens den vlijtigen en nuttigen arbeider, die slechts zoo ver boven den volstrakt behoeftigen stand is verheven, dat hij en zijn gezin een sober onderhoud uit zijn gewonen inkomsten genieten. Voor eerst moeten wij, wel in het oog houdende, dat zijn dagloon, om de invoering dezer nieuwe belasting, naar alle berekening, niet zal worden verhoogd. In de tweede plaats mogen wij ons niet laten ontgaan, dat daaruit van zelve volgt, dat de belasting van dat daggeld moet worden afgevoerd. Op deze klassen van menschen en op den kleinen landbouwer, die niet meer wint, dan het noodige om zijne pachten op te brengen en zijne vrouw en kinderen een sobriaal bestaan te verschaffen, zal de onderhavige belasting het gevoeligste drukken. Men mag zeggen, dat wij, indien wij op de twee genoemde klassen het oog geslagen houden, vóór de aanneming dezer wet, den *fiscus* magtigen, om *bloedgeld* van den daglooner en armen beer af te persen. De heere bewaars mij voor de toestemming van zulk een middel, om de landschatkist te verstevigen! De armen, die veelal niets dan brood hebben, een gedeelte van hunne levensmiddelen te onttrekken, om het *betrouwendijk* gevolg dezer wet, omdat zij, die maar zelden een *voeder* vinden, als er tot hun onderhoud en dat van hun gezin noodzakelijk is, toch ook de belasting moeten betalen en alsoo een gedeelte van dat onderhoud, ten bedrage dier belasting, zullen moeten ontberen. Ik spreek steeds van die klasse (en zij is in vele provincien des rijk talrijk), welke granen teelt of koopt, om daarvan zelve brood te bereiden en te bakken of te doen bakken. Hij, die zijn brood bij den bakker koopt, gevoelt den druk der belasting wel iets minder, en daarom zal ik van deren zwijgen. Maar, ik herhaal het, om de verdrukking der twee aangehaalde klassen, heb ik eenen afkeer van de onderwerpelijke rijkbelasting, en ik zal mij nimmer laten overhalen, om het eerste en voornamste, ja soms het enige voedsel van den armen, door eene belasting in prijs te doen stijgen, en deren alsoo het brood gedeeltelijk uit den mond te rukken.

Bij de menschen, welker stand het naaste aan de volslagene armoede grenst, is de behoefte dikwerf zoo groot, dat, wanneer zij zich des avonds moe en mat afgezwogd, na de laatste bete des broods te hebben genuttigd, ter rust hegeven, de slaap van hen afwijkt uit hoofde der zorgen, welke hun bekruipen, om den volgenden dag wederom de middelen te hebben, waarvan hun talrk gezin zal eten. Zullen wij nu die menschen eene last opleggen, welke hun ellendig lot, hetgeen meer medelijden verdient, dan dat van hen, die tot de openbare inrigtingen van liefdadigheid toevlugt nemen, nog zal verslimmeren? O den loopenden wij gevaar, dat onze toestemming iets zal uitwerken, waarvan ik uit afgrijzing terug deins, namelijk dat zij, *horensa referens!* tot het voeder van het reedeloze vee zullen recurreren en hunne granen niet zand mengen, om geene belasting te betalen en tevens niet als sluikers kunnen worden vervolgd. De ondervinding heeft onder de vorige wet geleerd, dat deze vrees niet overdreven is. En mogen wij onze goede ingezetenen tot dat uiterste brengen? Mogen de vertegenwoordigers van het brave nederlandsche volk, dat volk met zulke *inpopulaire* belasting drukken? Neen F. M. Heeren, in Gods naam, neen! laten wij ons daarvan wederhouden in welken noot het land ook zij, want wij mogentoch in het liefdadige Nederland de schat-

kst niet te hulp komen met het geld, dat nog klam is van het zweet van den armen. Moet er geld wezen, dat men dan andere middelen kieze. Hierop zal ik terug komen.

De regering heeft, in hare beantwoording op de aanmerkingen van de afdeelingen dezer vergadering, in het midden gebracht, dat de onderwerpelijke belasting sedert onheugelijke tijden heeft bestaan en goed gewerkt in eenige provincien des rijk en vooral in de provincie *Holland*. Ik wil dit gaarne toegeven, doch daardoor zal men mij niet overtuigen, dat de maatregel aannemelijk is. Immers, het is hier sprake van de belasting over de geheele natie; en, zoodra ik dan zie, dat die belasting (hoe populair en welkom ook in *Holland* en misschien ook in andere provincien) in *Noord-Brabant*, *Gelderland*, *Overijssel*, *Groningen* en *Drenthe* niet met datzelfde genoegen wordt te ontmoet gezien, dan mag ik toch, ten gevalle van twee of drie provincien, aan de overige geenen last opleggen, waarvan deze warsch zijn; en welken zij met leedwesen zullen zien invoeren. En Ed. Mog. Heeren! in *Vriesland* bestaat deze belasting ook sedert lange jaren! Ondanks dit, wordt de wet door een lid uit die provincie, op welks onafhankelijk karakter en loyaliteit ik den hoogsten prijs stel, zoo wel als door mij afgekeurd. Dit doet bij mij de waarschijnlijkheid geboren worden, dat deze belasting ook aldaar met geen genoegen wordt verbeid. Ik geloof, dat in de door mij opgesomde en met *Noord-Brabant* op éénen lijn gebrachte provincien, het voornamste en bijna eenige voedsel der lagere volksklasse, even als in deze laatste, in brood bestaat. Hierom kan aldaar zulke belasting niet welkom zijn. Ik zou óok darven betwijfelen, of de provincie *Utrecht* over het algemeen dezelve wel gaarne als een Rijk's middel op nieuw ziet voordragen. Indien ik omtrent deze laatste provincie niet mistast, dan zullen twee provincien des rijk's zonder weersin eene belasting zien vernieuwen, welke, wel ingezien, tot afschrik der overige moet verstreken. In deze *hypothese*, al betekenden mijne andere bewegredenen niets, mag ik zulke belasting niet helpen goedkeuren.

Vele geachte medeleden, van deze en andere bezwaren tegen de heffing *by collecte* doordrongen, zien er dat bezwaar niet in, zoo de regering konde toegeven, om de belasting bij afkoop of *admodiatio* te innen; het is waar, dit *conciatoir* heeft zijne fraaie zijde, de verligting namelijk der lasten van de arme en vooral van die twee door mij aangewezen klassen, welke de heffing *by collecte* het gevoeligste zoude drukken. Edoch daar staat tegen, dat dezelve eenen breeden weg opent voor onregtvaardige verdeling van den last en voor willekeur. De ondervinding, die goede en onfeilbare leermeesteresse, heeft ons immers getoond, wat de uitwerking eener *admodiatio* zij? Ongelijke en onevenredige aanslagen, talloze reclames, jaarlijks vermeederende oninbare posten; ziedaar de gevolgen der *admodiatio*! De regering zelve heeft dit gevoeld. Overtuigd, dat men wellicht nu het in de wet bepaald *maximum* niet meer, zoo als onder de vorige wet, zal kunnen verdubbelen, om de beraamde som te bereiken, heeft zij van een middel van perceptie afgezien, waarvan de ingezetenen zich al het *arbitraire* nog zeer wel herinneren en met weersin zouden zien herleven. De regering handelt derhalve, naar mijn inzien, verstandig, met eene perceptie te laten varen, welke voormaals de ingezetene noopte, om de regeerders hunner woonplaatsen, hoe conscientieus en nauwgezet dezelve ook mogten wezen, van partijdigheid en heerschzucht te verdenken, van welke verdenking al het hatelijke op de hooge regering zelve terugkaatste. Eene wel begrepene staatkunde gebiedt, vooral in tijden, waarin men er zoo veel prijs op stellen moet, dat alle ingezetenen zich aan de regering aansluiten, dat dergelijke verdenking worde voorkomen. Hierom kan ik aan de inning dezer belasting *by admodiatio*, even min als *by collecte*, mijn zegel niet hangen.

Wat zal worden, wanneer, hetgeen in de project-wet ligt, eene grens-gemeente wordt toegelaten om de belasting *by admodiatio* op te brengen? Behalve dat de regering dan aldaar in het euvel vervalt, hetgeen zij voor het geheele rijk zoo wyszinnig wil vermijden, stelt zij daardoor op dat punt den weg tot sluikerij open. Indien dit zich tot eene of twee gemeenten op de grenzen beperkt, dan zal het nadeel voor de schatkist, uit de meerdere kosten van surveillance en de mindere opbrengsten te ontstaan, niet zoo gevoelig zijn; maar, indien *geheele districten* (en dit duldt het project van wet ook) in de *admodiatio* worden opgenomen, wat zal dan het gevolg wezen? Dan zal de sluikerij de overhand nemen; dan worden de grensbekwakingen van het eene district tegen het andere noodzakelijk; dan zal men de vexatien, aanzienoog zien toenemen; dan zal bij al het batelijke van de heffing der belasting *by collecte*, nog worden gevoegd de kwelling, om ten allen tijde te zien verifiëren, of zij, die in niet *admodiatio*erde districten wonen, hunne granen al of niet laten malen in het district, waar men dat zoogenaamde voorrecht geniet. Ik houd er voor, dat dergelijke surveillance, zonder kwelling van de belastingschuldigen, onuitvoerlijk is, en hen dus verpligt, om, van die vooronderstelling uitgeende, ook om deze reden de wet af te keuren.

De voorgestelde belasting mist ook een hoofdvereischte in de uitvoering, namelijk *eenvoudigheid*. Men leze de voordragt van wet slechts oppervlakkig, en dan zal men daarvan gereedelijk de verzekering erlaagan, en zoo men de belangrijke nota A, gevoegd bij het nader procesverbaal der beraadslagingen van de tweede afdeeling

vergadering; op dit stuk heeft ingezien, dan wordt deze verzekering dermate gesteld, dat niets in staat is, om dezelve in het minste te verzwakken. De betaling van den accijs, voor dat het graan ter molen wordt gebragt, de aangifte op een kantoor, dat op een of twee uren afstands van den aangever kan geplaatst zijn, vooral in tijden als de tegenwoordige, waarin men tot bezuiniging de ontvangers-posten bij voortvarende van naturen vereenigt; de verplichtingen van de molenaars welke niet slechts voordoren dat zij doorzigt genoeg hebben, om eene vrij duistere wet te verstaan, maar dezelve, boven de menigvuldige visitatie, waaraan zij zijn onderworpen, nog een herogt opleggen, eendloze formaliteiten meer, bewijzen dat gemis van *Wetvaardigheid* ten klaarste. Dit na de door mij gedane verwijzing tot de zoo even aangehaalde wel uitgeverkte nota nog, broedvooriger te betoogen, ware verloren moeite. Ik zie hier, mitsdien van af met de verklaring, dat ook daarin voor mij voldoende bezwaargreden gelezen is om mijne stem aan de wet te ontzeggen.

Maar, zal men wellicht opwerpen, indien zij deze belasting niet wilt, wat wilt gij? Er moet immers geld zijn? Zie hier mijna antwoord op deze objectie: Ik wil geene nieuwe belasting, om dat ik beweer, dat er geld is. Ik mag in geene nieuwe belasting toestemmen, omdat ik, zoo ik althans te goeder trouw meen, bestaande fondsen kan aanwijzen. Ik heb mij, door de mededeelingen van den minister van buitenlandsche zaken, in het openbaar gedaan, moeten overtuigen, dat de regering niets meer verlangt, dan tot eenen eerlijken vrede en eene spoedige afdoening der geschillen met België te geraken. Welnu, dat men dan maar schikke; den verminderen, onze kosten van oorlog en vinden wij het tekort aan de geraamde som op de bezuiniging der staats-uitgaven overvloedig in de gelden voor de oorloglasten, bij de Fransche vrijwillige inschrijvingen zoo ruimschoots opgebragt. Ik weet wel, dat het geheele leger op eens niet kan worden onthouden en de schutterijen in massa naar dertelcer haardsteden terug gezonden. Dat men daaraan twee of drie maanden, afdeelingwijze, besteede: dan beginnen toch dadelijk de kosten te verminderen en zal er na de geheele ontbinding geld genoeg over zijn, om in de staatsbehoefden van het oogenblik te voorzien. Die volgende tijden door bezuinigingen moeten worden gevonden. Bezuiniging, nu gij geene aanspraak meer op België, op eene restauratie schijnt te willen maken, zie daar de bron, waaruit thans behoort te worden geput. Hoewel ik steeds op eene restauratie heb gehoopt, en niet ophoude dezelve vuriglijk te verlangen, zal men mij toch van geene insequentie met mij zelven kunnen beschuldigen, omdat ik de regering aanrade de zaken te eindigen. Ik word daartoe alleen gedrongen, omdat de regering zelve haren wil, haar verlangen tot afdoening heeft kenbaar gemaakt, en ik alzo, daaraan toegevend, de verplichting gevoel, om mijne stem te weigeren aan alle maatregelen, welke de natie aan meerdere lasten onderwerpt. Ik ben niet dwaas en hoofdijk genoeg om iets te willen doorbringen, hetwelk, nu de regering zelve het schijnt op te geven, voor dit oogenblik onmogelijk is geworden; maar ik ben tevens ook gedientig genoeg om mijne stem aan eene wet te geven, waardoor aan het Nederlandsche Volk lasten worden opgelegd, welke, met inachtneming van ware afdoende bezuinigingen, voor het vervolg niet meer zullen noodig zijn, en voor dit jaar langs den door mij aangewezen weg kunnen worden gevonden.

En mag ik hier dan nog eens herhalen wat ik bij andere aangelegenheden reeds meermalen heb betoogd, namelijk dat het meer dan tijd is, dat de som der staatsbehoefden worde verminderd, dat men door eene meer nederige en eenvoudige inrigting van ons openbaar aanzien de uitgaven inkrimpe; dat men zich herinnere, dat wij van eene bevolking van ruim 6 millioen ingezetenen zijn verminderd op nauwelijks twee en een halve millioen; dat zulk eene bevolking niet lang een leger van ruim 100,000 man onder de wapenen kan houden; dat die bevolking verlangt naar rust; dat zij met dapperheid, standvastigheid en moed der vadersen, paart dezer ingetogenheid en zuiverheid; dat zij alzo niet ophoudt te wenschen, dat het huishouden van den staat op eene meer nederige schaal worde gebragt; waarvan dan als van zelve eene mindere kostbaarheid in de openbare staatsinrigtingen moet voortvloeijen. Het is reeds te dikwerf gezegd, waarin kan en moet worden bezuinigd, dan dat het noodig zoude zijn zulks nog te herhalen. De minister, die hier tegenwoordig is, heeft dit zeker onthouden, en het zal ook aan de commissie van bezuinigingen, van welke Z. Exc. het voorzitterschap bekleedt, niet zijn ontglip. Ik zal derhalve hierover niet breder handelen, maar evenwel den wensch uiten, dat er iets van de werkzaamheden dier commissie in praktijk worde gebragt. Ik wiet zeker dat hieromtrent mijn wensch door de natie wordt gedeeld en daarom moet ik de regering aanraden aan dien wensch gehoor te geven. Indien men hiertegen aanvoert, dat, om aan dit billijk verlangen te kunnen voldoen, eerst onze grondwet moet worden herzien, zal ik er op antwoorden, dat, mijns bedunkens, de maat dat belangrijk werk belaste commissie tijds genoeg heeft gehad, om zich van haren taak te kwijten, en ik het er voor houde, dat zij zich daarvan heeft gekweten. De regering heeft mitsdien niets anders meer te doen, dan dat werk aan het oordeel van de competente magt te onderwerpen. Dan zal er ten minste zijn bewezen, dat men ernstig iets anders en misschien en iets beters wil, en dit zal reeds eene poging zijn, om aan den billijken wensch der natie te gemoet te komen. Daardoor zal onze brave natie, welke zoo gaarne vertrouwen in hare regeerders stelt, bereids eenigzins zijn bevredigd. Ik mag echter niet ontveinen, dat het mij toeschijnt dat dit werk niet volstrekt moet voortgaan, om bereids nu *millioenen* te kunnen bezuinigen. Indien ik van *millioenen* gewaag, dan spreek ik het van zelf, dat ik de kosten van het departement van oorlog (in de eerste plaats op het oog heb. De departementen van finantien en marine moeten dan ook merklijke reductien ondergaan, en alle de overige, dat van justitie misschien alleen uitgezonderd, zullen daarin behooren te deelen. Bij de beraadslagingen op de begrotingswetten is zulks jaren herwaarts genoegzaam gezegd, om nu daarvan te kunnen afschrijven en het bij dit betoog te laten.

U. Ed. Mog. zullen mij wel eene digressie veroorloven, en zich gelieven te herinneren, dat ik, toen wij het voorstel van ons geacht medelid den heer *Wurin* discussieerden, dat voorstel heb bestreden als *ontydig*, omdat ik het er toen voor hield, dat de hooge regering de scheiding van het noorden en het zuiden van het koninkrijk der Nederlanden niet als beëindigd beschouwde. Ik leidde dit af uit de daadzaak, dat dezelve zich dienaangaande nog nimmer stellig had verklaard, en het tegendeel daarvan lag opgesloten in het in openbare betrekking houden van Zuid-Nederlanders, die met de daadzaak van zulke scheiding, *grondwettig* niet in die betrekkingen mochten blijven gehandhaafd. Indien de regering zich thans niet reeds meer dan eens daarover stellig had verklaard en door de zending van eene nieuwe zaakgelastigden naar Londen getoond, dat zij tot een einde komen wil, zoude ik uit hare houding omtrent sommige *Belgen* moeten opmaken, dat er nog hoop op eene restauratie op den achtergrond staat. Trouwens, indien de scheiding door de regering is aangenomen, druischt het aanwezig van een *Belg* als gouverneur in eene der noordelijke provincien regstreeks aan tegen art. 8 der grondwet, dewijl dat artikel tot die hooge en belangrijke betrekking alleen nederlandsche inboorlingen toelaat. Zoo ik het personeel der diplomatieke lastenhebers van ons gouvernement naging, zoude ik er daaronder wellicht aantreffen, die bij dat artikel der grondwet wel niet zijn uitgesloten, doch *welvoorsydelijks-halve* door Noord-Nederlanders behooren te worden vervangen. Dit zoude mij bijna doen vermoeden, dat de regering de zaak nog niet geheel los laat, want anders zoude zij door het eene de grondwet overtreden, en door het andere tegen hare welbegrepen belangen handelen. Noch het eene, noch het andere mag ik van haar veronderstellen, veel minder aannemen. Intusschen blijft de daadzaak bestaan en wordt de natie daardoor in twijfel gelaten. Zulke twijfel behoort te worden opgeheven; niet alleen met woorden maar met daden; en dit dwingt mij, als verplicht om niet toe te stemmen dat er, onder eenig voorwendsel hoegenaamd, van de grondwet worde afgeweken, daartegen op te komen. Met woorden doe ik zulks door deze opmerking; met de daad zal ik het doen door eene wet af te stemmen, welke, bij langere voortdaring van onzen provisionelen toestand, gedeeltelijk de fondsen moet creëren, waaruit deze ambteuren worden bezoldigd. In tijden, als de tegenwoordige, behoeven alle burgerlijke posten door anderen te wor-

den vervuld, en vooral heeft het geene goede houding, dat de lasten, waaronder Noord-Nederland gebukt gaat, nog moeten verstrakken tot betaling van ambtenaren, behorende tot een volk, dat zich door opstand van ons heeft afgescheidt. Het smart mij eindelijk, dat uit dezelve zware lasten eene soort van wachtgeld, half traktement, te gemoetkoming in de bekostiging van het onderhoud (of hoe zal ik het noemen), wordt betaald aan *Belgen*, wier raadgevingen vroeger wolligt aanleiding tot misnoegen onder Zijner Majesteits onderdanen hebben gegeven; en van dat misnoegen hebben misschien de kwaadwilligen gebruik gemaakt, om de bestaande scheuring aan te hutsen en te voortooijen. Ik hoop dat ook dit weldra moge ophouden. Waren wij in voorspoed en hadden wij niet te kampen met magtige naburen, die ons allen kwaad berokkenen, dan zoude ik dit laatste, ten aanzien van eenige weinigen, kunnen over het hoofd zien, te meer omdat thans die gelden vermoedelijk worden gevonden uit de fondsen, geheel en al ter beschikking van Z. M. staande; maar, nu elke vermeerdering van lasten ons volk zoo gevoelig treft, mogen, mijns bedunkens, de gelden zeker niet anders worden gebruikt, dan ten behoeve van ons vaderland, waarmede geen *Belg* hoegenaamd (indien het der regering ernst is dat zij de scheiding toestemt), iets meer te maken heeft.

Men zal mij misschien opperen, dat dit laatste toch geene reden kan zijn, om eene wet af te stemmen. Een ander moge daarover alzo denken. Bij mij staat die reden wel degelijk, omdat ik onze getrouwe ingezetenen met geene lasten mag bezwaren ten behoeve van menschen, die, of grondwettig, of uit het welbegrepen staatsbelang, thans niet meer mogen dienen. Deze reden weegt bij mij zoo zwaar, dat ik ter oorzaak van dezelve alleen, al werd ik daartoe niet door andere hoofd-oorzaken gedrongen, mijne stem aan de wet zoude moeten ontzeggen. Dan, het is nutteloos hierbij langer stil te staan. Ik heb althans voor mij zoo vele waarwagende bedenkingen tegen de wet, dat ik de laatstgenoemde gerust had kunnen daarlaten, ware het niet, dat ik meende eenen daren pligt te vervullen, door de regering ook met mijn gevoelen op dat punt, dat zeker in het algemeen door de natie wordt gedeeld, bekend te maken. Dit heb ik nu gedaan. Ik zal derhalve niet langer van U Ed. Mog. aandacht misbruik maken, maar eindigen met de verklaring, dat ik tegen de wet zal stemmen.

LETTERKUNDIGE AANKONDIGING.

- ALMANAK VOOR DE PROVINCIE NOORD-BRABAND 1833. Uitgegeven bij H. PALIER en Zoon te Hertogenbosch, is mede verkrijgbaar gesteld bij de overige Boekhandelaars in deze provincie. Prijs f 1-25.
- Bij T. L. THOMPSON Boekhandelaar te Rotterdam, is van de Pers gekomen en alom voor 15 Cents verkrijgbaar gesteld: **BEDENKINGEN OVER DE GEMENGDE HUWELIJKEN, TUSSEN KATHOLIEKEN EN ONKATHOLIEKEN, by wyze van Vragen en Antwoorden.**

BEKENDMAKINGEN.

De Notaris P. G E L P K E, residentende te Dinther, zal voor zijne principalen publiek Verkoopen: Een Aanzienlijk B U R G E R H U I S, met besloten T U I N, staande en gelegen te Dinther, aan de Steeg, naar de Zuid-Willemsvaart, bij de brug over de rivier de Aa; met nog twee Perceelen T E E L- en W E I L A N D, mede te Dinther gelegen. De Inzetting zal plaats hebben op den 10, en de Finale Verkoop op den 24 April 1833, telkens om drie ure, ten huize van J. VAN SCHYNDEL, te Dinther.

B E R I G T. Bij den Ondergeteekenden zijn voorhanden en te bekomen ZIEKENBADEN, GELDKISTEN in assortimenten, KEUKEN-VERNUISEN, STEENKOLEN-, KOREN- en KALKMATEN in het groot en klein; alsmede BRANDWAARBORG-KISTEN en KASTEN, daar de belangrijkste papieren, bij ongeluk van brand, is bevrijd blijven, welke men tot geruststelling dagelijks kan zien te Rotterdam, in de Westwagenstraat, wijk E, n° 489. Th. DORBELEER, Mr. Smid.

PRIJS DER BEURSEFFECTEN. AMSTERDAM, den 30 Maart.

			geb.
NEDERL.	Werkel. Schuld.	à 2 1/2 pCt.	46 à 46 1/4 46 1/8
—	Uitgestelde schuld	1 1/16	à 1 1/16 1 1/4
—	Kansbiljetten	20	à 20 3/4 20 1/2
—	Recepis., geld. 1830, à 5 pCt.	97 1/2	à 98 97 3/4
—	Schatk. bijl., groote	6	à 100 1/2 101 1/4 101
—	Vrijwillige Geldleening	6	à 101 3/4 102 1/4 102
—	Nieuwe Idem 1832	5	à 84 1/2 85 1/2 85 1/8
—	Idem Idem 1833	5	à 78 78 1/2 78 1/4
—	Amortisatie-Syndikaat	4 1/2	à 65 65 1/2 65 3/8
—	Dito, dito	3 1/2	à 88 88 1/2
—	Handel-Maatschappij	4 1/2	à 77 1/2 78
FRANKRIJK.	Ins. op het gr. boek	3	à 98 1/2 98 1/2 98 3/4
RUSLAND	Bij Hope en C.	5	à 99 99 1/2 65 1/2
—	Bij dezelfde 1828 en 29	5	à 43 1/4 43 1/4 43 1/8
SPANJE	Cert. Amsterdam	5	à 43 1/4 43 1/4 43 1/8
—	dezelfde	3	à 43 1/4 43 1/4 43 1/8